

РЕШЕНИЕ

№ 28051

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **5857** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на П. Й. Й., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-1228-000357 от 17.03.2026 г. по чл.171, т.1, б. „з“, гг) от ЗДвП, издадена Началник група към ОДМВР-С. З., Сектор „Пътна полиция“- С. З., с която е наложена на П. Й. Й. ПАМ по чл. 171, т.1 б. „з“, „гг“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на ЗДвП, за което е предвидено наказание „лишаване от по да управлява МПС“, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че не уведомен за наложената ПАМ и за прекратяване на регистрацията на МПС, както и не е имал обективна възможност да узнае за това обстоятелство. Релевират се доводи за липса на материалноправни предпоставки за налагане на ПАМ и липса на доказателства. Посочва, че е налице нарушение на принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Моли за отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата. Моли за отмяна на заповедта. Претендира присъждане на сторените разноски, за което прилага списък.

Ответникът - Началник група към ОДМВР- С. З., Сектор „Пътна полиция“- С. З., редовно призован не се явява, не се представлява. В писмено становище на процесуален представител на ответника са изложени съображения по същество, в които оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по делото.

Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4786356/17.03.2026 г., съставен срещу П. Й. Й., за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, за което е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ по чл.175, ал.3 ЗДвП, е издадена оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-1228-000357 от 17.03.2026 г. по чл.171, т.1, б. „з“, гг) от ЗДвП, издадена Началник група към ОДМВР-С. З., Сектор „Пътна полиция“- С. З., с която е наложена на П. Й. Й. ПАМ по чл. 171, т.1 б.„з“, „гг“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на ЗДвП, за което е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС“, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за това че на 17.03.2026г., около 12:15ч., в [населено място], общ. С. З. по [улица] до hostel „Шатрата“, посока- запад- изток Й. управлявал собствения си лек автомобил „Тойота А.“, с рег. [рег.номер на МПС] , като: водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред- автомобилът е със служебно прекратена регистрация на дата 24.02.2026г. по чл.143, ал.10 от ЗДвП.

По делото са приети писмените доказателства, приложени към жалбата, както и доказателствата, съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима– подадена от надлежна страна– адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са приети ангажираните от ответника заповеди, от които по безспорен начин се установява, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и

правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон.

В процесния казус не е спорно, че към момента на извършване на нарушението и към момента на издаване на индивидуалния административен акт автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация.

В заповедта е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП, съгласно който по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС. Предвид това в заповедта е прието, че към момента на проверката е налице фактическо основание по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 24.02.2026г., а управлението е установено на 17.03.2026 г.

Сключването на задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна "Гражданска отговорност". Нормата на чл.574, ал.10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл.574, ал.11 от КЗ, когато в срока по ал.10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл.574, ал.10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл.4 и чл.6 от АПК– за законност и съразмерност.

В случая по делото не са ангажирани по делото доказателства за изпратено уведомление на собственика на автомобила за липсата на валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно въпросното МПС, нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл.574, ал.10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл.574, ал.11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП. Следва да се отбележи, че доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването, към

датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл.574, ал.10 от КЗ, следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "з" (гг) от ЗДвП. В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване, към датата на издаване на обжалваната заповед, не само, че не са били събрани и не са налични, но и никъде в заповедта не е посочен релевантния факт на уведомяването. Това освен, че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл.35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя.

Предвид изложеното оспорваната заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на жалбоподателя следва да бъде поставена на разглеждане, на основание чл. 143, ал.1 от АПК. Претендират се разноски в размер на 5,11 евро- за държавна такса в полза на жалбоподателя, като са налични и доказателства за извършването им, ето защо в тази част претенцията следва да бъде уважена. На следващо място се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 200 евро, което съответства на положения от адвоката труд предвид фактическата и правна сложност на делото, като за ориентир се взема минималния размер по чл. 8, ал. 3 от Наредбата № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа, като в случая претендирания е под минимума, поради което възражението за прекомерност на ответника е неоснователно.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Й. Й. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-1228-000357 от 17.03.2026 г. по чл.171, т.1, б. „з“, (гг) от ЗДвП, издадена Началник група към ОДМВР-С. 3., Сектор „Пътна полиция“- С. 3., с която е наложена на П. Й. Й. ПАМ по чл. 171, т.1 б.„з“, „гг“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на ЗДвП, за което е предвидено наказание „лишаване от по да управлява МПС“, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – С. да заплати на П. Й. Й., с ЕГН- [ЕГН] разноски по делото в размер 205,11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.